

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Π. Πρωτοπαπαδάκης Δηληγιαννικός βουλευτής. Η άφιξη του στην Αθήνα. Τι ύπεσχεθηκε στους Ναζίωτες. Και τι τον συμβούλεψε ο άρμιητος Δηληγιάννης. Ο βασιλεύς Γεώργιος περί της ιδρύσεως 'Ακαδημίας. Τι έπρετεινε. Ο κ. Σταμ. Σταμ. στο Λονδίνο. Μία κενύτσα στον Λονδρέζικο ήλιο. — Ορσε!... Ο άειμνητος Γουναρής και οι φίλοι του. Τα λευκώματτα των 'Ατιδίων και τα τετράστιχα των ποιητών. Ρέδα και ροδοζάχαρι, κτλ.

ΗΝ εποχή που ο μακαρίτης Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης πρωτοεξελέγη ως Δηληγιαννικός βουλευτής. Νάζων και ήθελε στην Αθήνα, έδωκερσε άποχρηστού του να επισκεφθών τον άρχηγό του Θ. Δηληγιάννη.

Μεταξύ δέ των άλλων, που του είπα, ήταν και το ότι την ελογή του την όφειλε και στο ότι ύπεσχεθή στους Ναζίωτες να τελείωση και το χρονίαν πλέον ζήτημα του λιμένος της Νάξου και παρεκάλει τον Δηληγιάννη να τον ενίσχηση στο ζήτημα αυτό, γιά να μη μείνη έκτεθειμένος άπέναντι των ελογών του.

Ο Δηληγιάννης, άφου τον άκουσε με φαινομενική προσοχή, τον φώτισε :

- Θέλετε, κύριε Πρωτοπαπαδάκη, να έλλεγθε πάντα βουλευτής ;
- Πώς όχι !
- Ε, λοιπόν, του είπε ο Δηληγιάννης, να ύπεσχεθε πάντοτε, αλλά να μην φροντίσετε να τελείωση ποτέ ο λιμήν. Λόγι εν τελείωση, δέν δά Ξαναβγήτε βουλευτής !..

Όταν, πρό έτών, γινόταν λόγος έμπρός στον βασιλέα Γεώργιο τον Α', περί ιδρύσεως 'Ακαδημίας στην Αθήνα, ο θυμωμένος εκείνος βασιλεύς, με το πειρατικό ανέμμα, είπε στους συζητούντας και προσέτινας :

—Δέν φτάνουμε καλύτερα...λέγοντες !..

Ο έν Λονδίνο έγκαιροστρέμνος γνωστός Έλλην δημοσιογράφος κ. Χουσιανθόπουλος, διηγείται το έξης όρασι ανέκδοτο :

Όταν ο κ. Σταμ. Σταμ. ήταν στο Λονδίνο, είχε κενύτσα το μάτι του να ίδη ήλιο... Ελιγημό. Γιατί έκεινο το άσπρο πάτο, που έβγαλε στον οφθαλμό του Λονδίνου, και το όποιον θαμιάζανε οι Έγγλέζοι και το απέλευθαναν κάθε μέρα στο Χάιντ-Πάρκ, κάθε άλλο ήταν, παρά ήλιος.

Στάθηκε, λοιπόν, ο κ. Σταμ. Σταμ. μία ή μέρα στο Πάρκο, ζήτηζε καιά-καλά τόν Λονδρέζικο ήλιο, και τέλος, σάν να μιλείσε μ' αυτόν, σήμασε το χέρι του και του έδωσε μία...κούτσα.

—Μορέ ήλιος είσαι σό ; του φώναξε. 'Η-

δέν καταλάβατε άκόμα τί συμβαίνει... Κι όμως, είνε άπλούστατο: Ο Ρόντ Μπάξτον, που δούλευε γιά λογαριασμό του Η-11 στη Ζυρίχη, ήταν Γερμανός κατάσκοπος. Αύτος λοιπόν, έδωσε τη φρετουσαρισμένη φωτογραφία του δυναμιτιστού, με τόν σκοπό να στρέψη προς ένα αδιέξοδο τί έρευνες μας...

—Ο δυναμιτιστής της Ζυρίχης λοιπόν είνε ο Μπάξτον; ρώτησε. οσαστιμένος ο λοχαγός Κόντρερ.

—Μπορεί να είνε το ίδιο πρόσωπο, του άπάντησε ο Κέλλερ. Έτσι άλλωστε έξηγείται πώς κατάφερε να παραμείνη άσύλληπτος μέχρι σήμερα. Έπειτα, ξεγνάτε ότι θέλησε να δουλέψη μαζί μας; Μ' αυτόν τόν τρόπο, ο Μπάξτον άπέφευγε κάθε κίνδυνο. Ο Μπάξτον άπόστομο μπορεί να είνε κι' άλλος συνέννογος του δυναμιτιστού της Ζυρίχης...

Έκείνη τί στιγμή μπήκε μέσα ο ταγματάρχης Γουάλκερ. —Άπάνω στο Μπάξτον βρήκα αυτό το περίστροφο κι' αυτές τίς μάρκες του πόκερ, μάς είπε κι' έβριζε στο γραφείο ένα ύπρδουνην και τέσσερες πράσινες και κόκκινες μάρκες.

Ο Κέλλερ κύτταξε μία στιγμή αυτές τίς μάρκες κι' έπειτα έβγαλε άπότομα τα λουλούδια από το βάζο, που ήταν δίπλα στο καλαμάρι του και τίς έβριζε μέσα.

—Μέσα στο νερό του βάζου, αυτά τα διασκία της δυναμιτιδίου, είνε τελείως ακίνδυνα!.. μάς είπε, ξεσπάντας σ' ένα ήχηρο γέλιο. Καθώς βλέπετε λοιπόν, ο Ρόντ Μπάξτον κι' ο δυναμιτιστής της Ζυρίχης, είνε το ίδιο πρόσωπο!..

Κι' αλήθεια ο Κέλλερ δέν είνε άπατηθή!

ήος ! 'Όρσε, λοιπόν, τέτοιος ήλιος που είσαι !..

Λίγο πριν συλληφθών ο μακαρίτης Γουναρής, κατά την επανάστασι του 1922, καταπαλαιμένος, μάλλον άπο τους φίλους του, παρά από τους έχθρούς του, μία νύχτα που δέν μπορούσε να κοιμηθών, πήγε στις 11 ή ώρα, κατά τα μεσάνυχτα δηλαδή, στο σπίτι του κ. Γεωργίου Μπαλτατζή, τόν όποιον άγατούσε υπερβολικά.

—Μά, τέτοια ώρα, κύριε πρόεδρε, βγαίνετε έξω ; του είπε με μεγάλη ταραχή ο Μπαλτατζής.

—Γιατί άνοιχτείς ; Ναίμεις ότι κινδυνεύω ; άπάντησε ο Γουναρής.

—Και βέβαια κινδυνεύετε και πρέπει να φυλάγεσθε, του ξαναείπε ο Μπαλτατζής.

—Το μοιραϊόν δέν τό άποφύγετε κανείς, άπάντησε ήσυχα ο Γουναρής. Και έπειτα από λίγο πρόσθεσε :

—Άλλος τε, έχει πιο φράσιμα, πρέπει μάλλον να προσφύλασσώμεθα από τους φίλους μας... Τι λές έσύ, Πέτρο ; ρώτησε τόν μακαρίτη Πρωτοπαπαδάκη, ο όποιος βρισκόταν έπίσης; έχει την ώρα εκείνη.

—Είμαι σίγουρος μαζί σου, κύριε πρόεδρε, του είπε και ο Πρωτοπαπαδάκης, κινδυνάω θάβαρα το κεφάλι του.

Όταν, πρό έτών, ήταν της μόδας ή κερφή τόν Αθηναίων να έχουν λευκώματα, μέσα στα άποία ήταν άποχευομένη οι διάφοροι γνωστοί τών, και ίδιος ο λόγιος, να γραφόν...κουταλιές, στο λείκιμα μια κενύτσα της πρωτοεπίσης Έγραψε και ο κ. Λουσιάνος το έξης τετράστιχο :

Μάθε τόν πόνο τόν γερό,
 βουσό, στα δοντία σου ν' αλέθης,
 χύνε της λήθης το νερό
 μέσ' στο τρελλό κρασί της μέθης.
 Έπίσης ο ποιητής κ. Γουτάσης Έγραψε στο ίδιο λείκιμα :

Τό ώραϊο μόνο καμάρωνε,
 και μην τό κρινείς, όχι.
 Μαδούν τό τριαντάφυλλο
 να δούν τα φύλλα ποχέι :

Στόν κ. Γουτάση άπάντησε ο κ. Λαυδέρης, γράφας από κάτω τα έξης :

Έν τούτοις, και το μάδημα
 δέν είν' και τόσο άχαρο.
 Μαδούν τό τριαντάφυλλο
 και κάνουν...ροδοζάχαρι !

Ένας από τους μεγάλους καλαμπουριστίς της Ελλάδος ήταν και ο πρό τιμος άποδοσίας λογοτέχνης και θεατρικός συγγραφέας Μπάιτης Άννιος.

Ο Σοφής του Έγραψε κάποτε, γιά κάποια προσώνησι που έκανε και ή όποία είχε περισσότερο καλαμπουρία, παρά λέξεις :

Ο Μπάιτης προσεφώνησεν,
 καλαμπουριών 'Ατίλας,
 το ρέυμα μάς τ' όρμητικόν
 προς ώρας αναστείλας...

Σε μία φιλολογική συναναστροφή πάλιν, ένας νέος άπληγειεν ένα τοίχημα ως δικό του, ενώ δέν ήταν τίποτε άλλο, παρά μία άντιγραφή ενός ποιήματος του Λαιαρίτίνου.

Όστόσο, δέν έβιλησε κανείς.

Έπειδή όμως και σ' άλλην, μετέπειτα, συναναστροφήν, ο νεαρός ποιητής παρουσίωσε ως δικό του και άλλο ποιήμα του Λαιαρίτίνου, ο Άννιος δέν βάσταξε και του είπε :

—Τό δικ...έκλαμαρτέιν, παιδί μου, σάν άνδρός σκαφύ !..

Ο Μπάιτης Άννιος είχε προείπε το θάνατό του. Και λίγες στιγμές τών Ξεφύχσις, ένα παράπονο μονάχο έξέφρασε :

—Κόιμα ! Είμαι κι' άένυστος !..

Στά 1906 είνε συστηθή στην Αθήνα ένας στίλλογος από διανοούμενους και επροσθευμένους της έποχής εκείνης, πρόδ...ανυθεώρησόν του Συντάγματος.

Μιά από τίς ενεργείας του στίλλογος εκείνου ήταν και ένα Έγγραφον του προς τόν τότε δήμαρχον κ. Μεροκοτήν, διά τόν όποιον συστάς στην πλακοστρωσόν της...πλατειας του Συντάγματος.

Ο κ. Μεροκοτής, μόλις έλαβε τό Έγγραφον, λέγετα ότι είπε :

—Μόνον τα κεφάλια τους θέλουν...πλακόμα !..

